

15 000 gombóc lelt gazdára

10. Szilvaszombat Kéthodonyban

Augusztus 25-én, a hónap utolsó szombatján újra beindult a kéthodonyi „gombócgvár”. A hagyományos Szilvaszombatra – melyet tizedik alkalommal rendeztek meg szomszédaink –, talán minden eddiginél többen látogattak el. Az érkezőket a nagy melegben, újdonsággként, párapapú várta, amit a gyerekek egész nap nem tudtak megenni.

Míg a színpadon hagyományörző együttesek szórakoztatták a közönséget, a fák közt, mint minden évben, a környező településekről érkezett csapatok mérték össze tudásukat a szilvaszombat-készítés terén. Az üstökben mindenütt gondosan összegyűrt gombócok készültek a számukra végzetes „közönségtalálkozóra”. A siker nem ma-

radt el, mind az 15 000 gombóc (összesítés készült!) gazdára talált. A hivatalos versenyben a győzelmet a **bánki** együttes szerezte meg, második helyen a **kerepesi**, a harmadikon a **rétsági** csapat végzett. A hagyományos gombócevő versenyt is nagy érdeklődés kísérte. A verseny győztese – az idén már harmadik alkalommal –, az alagútorkú, verhetetlen Varga Imre lett, aki így kiérdemelte az **örökös bajnok** címet. Híre pedig már olyan félelmetes, hogy a versenyre nevezni akarók többsége, mikor meghallotta, hogy ő is az indulók között van, azonnal visszalépett. Ezért különleges tisztelet illeti mindazokat, akik a bajnok ellenében is vállalták a megmérettetést – valamennyien igazi sportemberek. A szórakoztató műsort sötétedés után **Csepregi Éva** nagyszerű fellépése zárta, népes közönség előtt.

A **10. Szilvaszombat** a házigazdák és az odalátogatók véleménye szerint is nagyon jó hangulatú, a jubileumi kerek számhoz méltó, emlékezetes rendezvény volt. **Koczurné Halász Judit** polgármester szerint a siker a kéthodonyi lakosok és az önkormányzati dolgozók szoros, lelkes együttműködésének szép eredménye.

A gombócevő középöntőben Varga Imre (balra) a mezőnytől elhúzóban

A L V É G T Ő L · A · F E L V É G I G

Az ecseti konyha kincsei 13.

Év elején ígéretet tettünk, hogy abból a gazdag, és jól illusztrált gyűjteményből, amellyel Marika (Hódossy Józsefné) örvendeztetett meg minket, további recepteket is bemutatunk. Így most egy olyan saláta elkészítési módját ismerhetjük meg, amit különféle hústelekekhez köretként adhatunk, de önállóan kitűnő előétel, sőt könnyű főételként is megállhatja a helyét.

(FÜRJ)TOJÁSOS CÉKLASALÁTA

Hozzávalók (4 személyre)

- 40 dkg cékla
- 1 gerezd fokhagyma
- 1 babérlevél
- só, fehérbors (ízlés szerint)
- 2–2 evőkanál citromlé
- 8 fűrjtojás (vagy 4 tyúktojás)
- 10 dkg csemegeuborka
- 5 dkg ecetes gyöngyhagyma
- 4 evőkanál olívaolaj
- 6–8 szál snidling
- 1 kiskanál paprikakrém

A céklát nyers állapotában meghámozzuk, apróra kockázzuk és egy lábasba teszük. Hozzáadjuk a babérlevelet, az áttört fokhagymát, egy kevés sót és két evőkanál citromlevet. A lábast lefedve, a céklát saját levében puhára pároljuk. Ha a levét közben elfőné, azt kis vízzel pótolni kell.

A (fűrj)tojásokat enyhén sós vízben megfőzzük (a forrástól számított 3–4 percig), hideg vízben lehűtjük, lehéjazzuk, majd hosszában kettévágjuk. A leszűrt gyöngyhagymát – annak nagyságától függően – egyben hagyjuk, vagy szintén felekre vágjuk.

A maradék citromlevet (2 evőkanál) kis sóval, őrölt fehérborssal és az olívaolajjal simára keverjük, majd a céklára öntjük. Az egészet jól átforgatjuk, aztán egy nem túl mély tálon szépen elterítjük. Rászórjuk az uborkát, a gyöngyhagymát és az apróra vágott snidlinget. Végül az így elkészült saláta tetején elrendezzük a félbevágott tojásokat. A tojások közepét egy-egy paprikakrémpöttyel díszítjük. A kész salátát hagyjuk lehűlni, és csak ezután tálaljuk. Kitűnő előétel, de füstölt, főtt és sült húсок finom köretként is adható.

Jó étvágyat kívánok!
Marika

Zöldutak Módszertani Egyesület
2617 Alsópetény, Pető fi út 61. • www.zoldutak.hu

ZÖLDÚTRA HÍVOGATÓ

A Zöldutak tisztelet mindenképp, az egész emberiséghez szól. Az üzenet pedig nem más, mint hogy a Föld nevű hajó, amelyen mindannyian élünk, egy és oszthatatlan, szerves egész: s amit vele tesszük, önmagunkkal tesszük. Amikor a hegyen-völgyön, falvakon-városokon át kanyargó túrautókra és a rajtuk barangoló vagy kerekülő emberre gondolunk, a Zöldutaknak csak egyik oldalát látjuk. A másik, kevésbé nyilvánvaló oldala az az út, amely az egyéni kezdeményezéstől egy közösség erőfeszítésén keresztül a tiszta létezésig vezet. A Zöldutak tiszteletének legbiztosabb hordozói épp ezért a témára fogékony helyi közösségek. Ők azok, akik rögtön megértik, hogy ez a történet róluk szól – ők maguk a Zöldutak.

Kedves Nőgrádi Zöldutasok!

A Nyugat-Cserháti dombok között megbúvó falvak különleges adottságú, mégis nehéz sorsú vidék települései. Ahhoz, hogy a környékünkre betérő vendéget olyan kivételes, cserháti élmény fogadhasssa, amire évek múltán is szívesen emlékszik majd, először is *meg kell mutatunk egymásnak közös értékeinket.*

Téged is szeretettel hívunk a „kincskeresésre” – vegyünk részt együtt ebben az örömteli csapatmunkában, amelynek célja egy egyedülálló, zöldutas hálózat kialakítása a nyugat-cserháti falvak között.

„Ha egyenként próbálkozunk, nem jutunk messzire. Ha „felsőbb utasításra” várunk, kifutunk az időből. De ha közösen és helyben cselekszünk, még épp időben célba érhetünk!”

Zöldutas kezdeményező csapatunk szeptember 21-én már megtette az első lépéseket egy faluközösségeinket egybefűző zöldutas fejlesztés felé.

Ezt követően október 8-án, 12-13-án, 21-én, majd november 2-3-án, 16-án és 24-én találkozunk, és együtt jutunk el egy működő zöldút-hálózat kialakulásáig. Közösen járjuk fel értékeinket, örökségeinket és erőforrásainkat. Együtt tervezük meg a 6 települést – Alsópetényt, Romhányt, Kéthodonyt, Kisecsetet, Szentéti és Szatókot – összekötő útvonalat, a Nyugat-Cserháti Zöldutat. Kézműveseink és helyi termelőink is bemutatkoznak a találkozók során, és megpróbálunk kialakítani egy közösség által támogatott termelői és vásárlói közösséget.

A Zöldutak Módszertani Egyesület (ZÖME) csapata
Kapcsolat: 20/279-7773 • budai@zoldutak.hu

„ZÖLDUTAS VIDÉKFEJLESZTÉS FALUKÖZÖSSÉGEK RÉSZVÉTELÉVEL”

A projekt a Magyar Nemzeti Vidéki Hálózat Elnökségének értékelése és javaslata alapján, az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap társfinanszírozásában, a Nemzeti Vidékfejlesztési Program Irányító Hatóságának jóváhagyásával valósul meg.

Sütőtök

Az egészségraktár

Ősszel a lombjukat veszítő kertek látványos díszei a különféle színű, formájú és nagyságú sütőtökök. Nekem az egyik kedvenc növényem, amikor szétvágom, mintha a nyár izzó napsugarai köszönnének rám.

Nálunk a családban októbertől januárig szinte nincs olyan hét, hogy ne kerülne az asztalra valamilyen sütőtökből készült étel, ital. Nemcsak azért, mert a család valamennyi tagja szereti a belőle készült finomságokat, hanem azért is, mert tudjuk, hogy a sütőtök nagyon egészséges. Tele van vitaminnal és antioxidánsal, ami a beköszöntő hidegebb napok meghűlés betegségeivel szemben erősítik meg az immunrendszerünket. Magas karotintartalmának köszönhető, hogy már 10-20 dekajja biztosítja a szervezet A-vitamin szükségletét, a benne lévő jelentős mennyiségű kálium pedig a vízháztartás és a sav-bázis egyensúly szabályozása miatt említésre méltó. Miközben salaktalanítja az emésztőszerveket, egyben a székrekedés ellen is hat, s hozzájárul a normális bélfőra megtartásához. Ha sütőtökről van szó, akkor feltétlenül meg kell említeni a tökmagolajat és a tökmagolajat. Ezeknek mind a hagyomány, mind a tudományos vizsgálatok sokféle pozitív hatást tulajdonítanak. A tökmagolajban lévő, 50%-ot is meghaladó kétszeresen telített zsírsavak (linolsav) kedvezően hatnak a vér magas koleszterinszintjére. A benne lévő E-vitaminnak és szelénnek rákmegelőző hatást tulajdonítanak. Fitoszterinjei miatt húgyúti megb-

tegedések, és prosztata-problémák kezelésénél is hasznosnak tartják az orvosok. A sütőtök fogyasztását mindenkinek ajánlom, akinek fontos az egészsége, és a bőrére és az alakjára is igényes. A túlsúllyal küzdő, fogyni vágyók számára azért ideális, mert magában fogyasztva is finom, vitamindús és alapvetően kalóriaszegény (100 gr. 27 kalória), ugyanakkor laktató.

A világosszürke héjú, narancssárga húsu, hatalmas méretű gömbölyded tök szeleteit én leginkább megsütöm és köretnek használom. A zenge, hosszukás vajtökből különféle ízesítésű - gyömbéres, vagy szerezcsendős - leveket, egytálételeket készítek. A sütőtökből készült süteményekhez vanília, szegfűszeget, citromot használok. A tökmagot keverhetjük salátába vagy müzlibe. Megpirítva nagyon ízletes a sütőtöklevesbe szórvá vagy ital mellé. Az egész kiscsicske számára is finom pépes eledel.

Markovics Vera

Kisecseti HÍRMONDÓ

Minden érdeklődőnek (lakóhelyétől függetlenül), aki e-mail címét elküldi a kisecsetbt@online.hu címre, annak az újság lapszámait pdf formátumban, a megjelenéssel egyidőben térítésmentesen elküldjük.

Kedves Olvasó!

Az előző számunkban megjelent *Régi új barátink* című írásunk folytatása, mely a lovak viselkedésének érdekességeivel és különleges tulajdonságaival foglalkozik, technikai okokból decemberi lapszámunkba kerül.

(A szerk.)

Kisecseti HÍRMONDÓ

A kisecseti faluközösség lapja
Kiadja a Házvilág Kft. 1026 Budapest, Trombitás utca 26.
Szerkesztők: **Léderer Pál** (felelős szerk.), Kacsári Lászlóné, Glózik László, Pribelszky Mónika - Fotó és lapterv: Fodor Attila
A szerkesztőség címe: 1026 Budapest, Trombitás utca 26.
Telefon: 06 (1) 331-4207, 06 (30) 932-4588, (30) 515-7049
E-mail: kisecsetbt@online.hu - Megjelenik: kéthavonta
Fogyasztói ára: 50 Ft - E: újság éves előfizetési díja: 300 Ft
Az előfizetést kisecseti lakosok számára az Élhető Falunkért Egyesület díjtvállalással biztosítja.

Következő lapszámunk 2012. novemberben jelenik meg!

III. évfolyam, 5. szám

A kisecseti faluközösség lapja

Kisecseti HÍRMONDÓ

2012. szeptember-október

VETERÁNAUTÓSOK

H A · T A L Á L K O Z N A K

Kéthodonyban – Romhány és Kisecset közt félúton

Különleges élményben lehetett részünk július 28-án délelőtt azoknak, akik ellátogattak a kéthodonyi Múvelődési Ház ligetes kertjébe: ott gyülekeztek ugyanis az első regionális veteránautó-találkozó résztvevői. Az esemény ötletgazdája a romhányi **Csordás László**, egyik főszervezője pedig a veteránautós kisecseti **Wágler László** volt.

– Az egész úgy kezdődött – mesélte a Hírmondó érdeklődésére **Wágler László** –, hogy elkészültem 1949-es évjáratú Vauxhall Velox típusú veteránautóm restaurálásával, levizsgáztattam, és járni kezdtem vele a környéken. Egyszer aztán, még tavasszal megszólított a romhányi Gálker élelmiszer bolt vezetője, **Csordás László**, népszerű nevén Őcsi, és megkérdezte, ha szerveznének egy veteránautó-találkozót, részt vennék-e rajta. – Nagyon is, válaszoltam, aztán belemelegedtem a beszélgetésbe, és tulajdonképpen már el is kezdtem a szervezést. – Mivel régóta foglalkozom veteránautók restaurálásával, és másokkal is megkedveltem a gépjárműjavítás és különös és különlegesen szép ágának csínját-bínját, nem volt nehéz mű-

ködésbe hozni régi kapcsolataimat. Döntő volt, hogy **Tabányi Sándor**, az egyik legnagyobb hazai veteránautós klub, az Oldtimer Motor Car Club (OMCC) vezetője örömmel fogadta meghívásunkat, és biztosított róla, hogy 20-30 gépkocsival részt vesznek a találkozón. Ő valamint a nyolcvanas években, 15 éves korában az én restauráló műhelyemben szerette meg a „veteránautózást”.

A helyszínre vonatkozóan, némi tanakodás után **Csordás Őcsinek** támadt az ötlete, hogy kérdezzük meg Kéthodony községért nem válogató szellemű, rugalmas vezető hírében álló polgármesterét, nem volna-e kedve otthon adni a rendezvénynek. **Koczurné Halász Judit** örömmel fogadta megkeresésünket, így aztán mi nagy lelkesedéssel folytathattuk a szervezést. Július 28-án, szombat délelőtt 10

óra azán befutottak és szép rendben felsorakoztak az öreg autók, jól megférve az immár hagyományos kézműves vásár kavalkádjával. – Nem árt tudni, hogy **OT-s**, azaz veterán rendszámot a 30 évnél idősebb autók kaphatnak. Nagyon szigorúak azonban az elvárások, leginkább az eredetiséggel kapcsolatban, de esztétikai szempontból is – magyarázta el nekünk a szervező. A seregszemlén résztvevő autók között a legidősebb egy 73 éves DKW cabrio volt.

A konvoj, amelyhez hasonló nemigen láthattak még erre felé, pontban 12-kor útnak indult; első állomása Kisecset volt. Itt **Szanyi Katalin**, a kisecseti Élhető Falunkért Egyesület nevében **Vecserek Ildikó** keze munkáját dicsérettel mézes kalács veteránautókkal kedveskedett a résztvevőknek. Innen **Szentérei** vezetett a motoros matuzsálemek útja. Ott **Illés Kálmán** polgármester rétesel és kávéval várta a vendégeket.

A színes, az európai és amerikai gépkocsigyártás legkülönbözőbb korszakait, műszaki teljesítményeit és irányzatait képviselő kocsi-sor további útja Debercsény, Magyarnándor,

A két rangidős: A DKW (1939) és a Lefrancisc (1948). Utóbbi egy kis angol autógyárban készült. Igazi ritkaság!

A veterán motorkerékpár szekció és a mézeskalács ajándék

KISECSET Anno

A János bácsiról írjatok! ... a Petrovicsról, őt mindenki szerette!

Sokan mondták a faluban, amikor, szokásunk szerint ötletekre vadásztunk a Hírmondó következő számaikhoz. A legkisebb fiú, Gábor először szabadkozott, amikor arra kértük, hogy meséljen a papáról, aki rövid szenvedés után tavaly nyáron hunyt el, 89 évesen, időskori fehérvérűségben. „Mit lehetne mesélni róla, reggeltől estig csak dolgozott” – kérdezte, de végül kötélnek állt, viszont rögtön „feltételeket” is szabott: „ha már, akkor a mamáról is beszélünk”, és ha megjelenik az írás, több újságpéldányt is kap, mert „nagy a család.”

mát (vagy fordítva történt?), de az is lehet, hogy a mezei munkák során. Ami biztos, hogy már a felszabadulás után, 1946. március 2-án keltek egybe Kétdobonyban. Petrovics János akkor 24, felesége még csak 17 éves volt. Petrovics Jánost persze korábban Horty Miklós besorozta és sok százezer honfitársával együtt kihajtotta a Szovjetunióba. Ő a szerencsésebbek közé került: csapatával együtt fogságba esett, s már bevagonizáltak, de egy áttált tiszt segítségével megszökött. Hetekig gyalogolva sikerült épségben hazatérnie. Fia úgy emlékszik, hogy apja nem igen politizált, nem lépett be soha semmilyen pártba, viszont egy ideig önkéntes rendőr volt. A mama házasságkötésük után csupán néhány hónapig dolgozott a TSz-ben, egyébként fő-foglalkozású anyaként és feleségként élte le az életét: négy gyerekük született – Mária, aki már nem él, Erzsébet, János és Gábor. A négy gyerek 3 fiú- és 5 lányunokával, ók a nagyszülők életében egy (azóta még egy) dédunokával gazdagították a tágabb családot, gondoskodva róla, hogy mára egészen terebélyes legyen a Petrovics-Paróczy-családfá.

– Apám élete – mondja Gábor – a munkáról és a gulyáról szól: korán reggel ment, késő este jött, és ment mindig az állatok után. Nem mintha a tehének errefelé vándorolatot éltek volna: a tehensét vándorolt folyton Murphy valamelyik, eddig ismeretlen törvénye szerint, s vele János bácsi: Ecsetről Kétdobonyba, végül Romhányba... Mikor már nem volt mit vándoroltatni, a papa visszakerült Kisecsetre, és a birkák mellett kötött ki, végül juhászként is ment nyugdíjba. Közben otthon a mama látta el egy személyben a tábornoki és közlegényi feladatokat: nevelte a gyerekeket, felügyelte a tanulást, elvégezte a

Becske, Bercel, Galgaguta, Nógrádkövesd, majd Szécsényke volt. Utóbbi állomáson Hajszel Miklós polgármester üdítővel és pogácsával várta az acélparipák lovasait. A szomjukat oltott autósok útjukat folytatva átszáguldottak Kétdobonyon, be egyenesen Romhányba, majd vissza a túra kiindulási helyére, Kétdobonyba. Ott finom sertéspörkölt – a Kacsári házaspár főzte -, sör és üdítő várta már a kiéhezett és újra megszomjazott autósokat. Estefeléd pedig ismét Kisecseten gyülekezett a csapat, ahol az Élhető Falunkért Egyesület vendégei voltak egy kávéra, hájas süteményre, sörré, üdítőre.

– A rendezvény, amelynek zenei aláfestését a kétdobonyi ZACC Klub biztosította, kitűnően sikerült, sokan jöttek el a különböző helyszíneken, hogy megcsodálják az igen szépen restaurált autókát, és azt a néhány motorkerékpárt, melyeket szintén elhoztak a találkozóra. A veteránautós fesztivál nonprofit rendezvény volt, támogatói között mindenek előtt a házigazda Kétdobonyi Önkormányzatot, és Koczurné Halász Judit polgármester asszonyt említik a szervezők, és persze a sok lelkes kétdobonyi és romhányi magánszemélyt is, az Együtt Kétdobonyért Közhasznú Egyesületet, valamint a kisecseti Élhető Falunkért Egyesületet. A szervezők szeretnének hagyományt teremteni, és a találkozót mostantól minden évben megrendezni. A találkozókön pedig a veterán motorkerékpárosok számát is növelni.

LP

Kisecseti Fesztivál

A Kisecseti Hírmondó 2012-es első számában vetettük fel a gondolatot, hogy a faluközösség idén önerőből, szerényebb keretek között is megszervezhetné a már hagyományossá vált Pampuska Fesztivált, ha az erre elkülönített összeget a művelődési ház felújítására kell fordítania a falunak. Az önkormányzat részéről a kezdeményezés visszhangtalan maradt, viszont a testület 2012. március 6-i nyílt ülésén a Tiszta Szívvel Szülőfalunkért Közhasznú Egyesület elnöke bejelentette, hogy egyesülete vállalja a falunap megrendezését. Ezt a képviselők elfogadták – arra az esetre is, ha az építkezés elmarad –, hiszen az elkülönített összeget így más, hasznos célokra fordíthatja az önkormányzat. Bár a felajánlást az egyesület elnöke határozottan a hagyományos közösségi ünnep, a Pampuska Fesztivál megrendezésére tette, pontos elképzeléseiről, a részletekről a képviselők – ettől kezdve egészen a rendezvény megnyitásig – semmilyen információt nem kaptak, és nem is kérték! Az előkészítés zárt ajtók mögött folyt, a nyilvánosság sem kapott lehetőséget, hogy bárki felajánlást tehesse, vagy részt vállalhasson a munkából. Végül is az egyesület 2012. augusztus 11-re rendezvényt szervezett, amit Pampuska Fesztivál

válként hirdett meg. Ezt a két héttel korábban kifüggesztett plakátokon hozták nyilvánosságra. A kisecsetiek (értsd: állandó lakosok) ezzel egyidőben személyre szóló meghívót kaptak, de a plakátokon az egyesület vezetőit tudatták, hogy szeretettel látnak érdeklődőket is rendezvényükön. Ennek a falun belüli megkülönböztetésnek nyilvánvaló hozadéka volt, hogy az úgynevezett érdeklődők közül elenyészően kevesen látogattak el a sportpályára, és az is, hogy a valóban meghívott kisecsetiek is kényelmetlenül érezték magukat, látva, szomszédaik, barátaik távol maradását. A szomszédos települések meghívott (és meg nem hívott) képviselői is szembesülhettek a 2012-es fesztivál sajátosságaival, és végül a rossz közérzet a rendező egyesület azon tagjait sem kerülhette el, akiknek csak utólag jutott tudomására a pénzügyi hivatkozásokkal indokolt megkülönböztetés. Elgondolkodtat, hogy 30 – 40 darabbal több meghívó nyomtatási költségének vállalásával (mindösszesen 150 – 200 Ft) a „falunapot” mindenki magának érezte volna, és az valódi falunapként méltán viselhette volna a szép közösségi hagyományt hordozó Pampuska Fesztivál nevet.

– Nem kirívó, inkább átlagos család volt a miénk. Amikor mi, gyerekek már kirepültünk, búcsúkor, karácsonykor és disznóvágáskor azért mindig összejöttünk. Idővel azonban lazább lett a kapcsolat, ahogy szaporodtak az unokák és idősdöttek a szülők, ritkultak az ilyen közös együttlétek. Talán Gábor kapcsolata maradt a legszorosabb, mert, mondja nagy szerénységgel, ő lakik a legközelebb, ő volt a legkönnyebben elérhető a gyerekek közül. Amikor a mama két éve meghalt és a papa egyedül maradt, Gábor viselte gondját, de érezte, hogy Petrovics János siet Paróczy Erzsébet után, ami érthető is, ha belegondolunk: 65 évet éltek Gábor fiúk szavaival „mondhatni boldog házasságban.”

LP

– Tudom, hogy szinte második otthonok az erdő, néha talán az első is... Hogyan kezdődött...?

– Kisecseten gyerekeskedtem – mondja Raksányi Vilmos –, sokat jártunk az erdő mellett, állatokat legeltettünk, s közben figyeltem a fákat, a vadakat, madarakat. Amikor csak tehettem, jártam is a környékből erdő, mezőt. Felnöve aztán asztalos szakmát tanultam, megőszültem, Balassagyarmaton házat építettem és odaköltöztem. Kapcsolatom azonban nem szakadt meg az Ecset környéki erdőkkel. Sokat jártam vissza és szerettem volna belépni az akkor itt működő vadásztársaságba, de ez abban az időben nem volt könnyű. Nyolc éven át jártam hajtani, elvégeztem a vadgazdasági iskolát, tagjelölt lettem. Végül 1982-ben azt mondtam, hogy elég, tovább már nem erőltetem a dolgot! No, abban az évben a társaság felvett rendes tagjai közé.

– Ezekről az időről a Tökerti Vadásztársaság mai elnöke legfőjebb hallomásból tudhat.

– Igen, épp egy generációnyi korkülönbség van közöttünk – kapcsolódik a beszélgetésbe Nagy Zoltán. – Gyermekkorom nagy részét én is Kisecseten, nagyszüleimnél töltöttem, hiszen édesanyám is ecseti születésű. Nekem viszont már 18 éves korom óta munkahelyem az erdő. Erdész-technikusi végzettséggel bejártam a vadászatot, a vadgazdálkodás ranglétráját: 1986-ban kezdtem vadászati segédmunkásként, vadászterületeket kezeltem, vadat ettettem, vadászati berendezéseket építettem. Voltam egyszerű vadőr, kerületvezető vadász, vadászmeister. Közben hivatásos vadászként nagyon sok vadászvendéget is kísértem.

– Mekkora a kezelésekben lévő terület, és mik a jellemzői?

– Területünk közel 4000 hektár, nagyjából a Debercsény – Cserháthaláp – Becske – Szécsényke négyszögbe esik. Csaknem harmada erdő, a többi mezőgazdasági terület, de ennek egy része már

Vadászösvények Kisecsetről

Két generáció közös úton: Raksányi Vilmos és Nagy Zoltán

Márciusi számunkban ígéretet tettünk, hogy ősszel folytatjuk a természetjárást és a Kisecsettel észak-keleten határos vidék természeti értékeivel ismerkedünk majd meg. Hárman vállalták, hogy vezetőink lesznek a kalandozáson: Nagy Zoltán, a terület vadgazdálkodásának vezetője, Raksányi Vilmos, a vadásztársaság természetvédelmi felelőse és Vörös László, aki a terület legkiválóbb, nem vadász ismerője. Ő utóbb megváltoztatva szándékát, röviden tudomásunkra hozta: „Nem árulja el, hol vannak a gombák!... Ez meglepett, hiszen az ember ilyesmit még magánbeszélgetésben sem kérdez, de bármi legyen is döntésének oka, személyét és tudását továbbra is tisztelni fogjuk. Így a vadászokat kérdeztük ennek a változatosan szép vidéknek a sajátosságairól.

elhagyott szántó, elbozótosodott legelő vagy elvadult gyümölcsös. A jelenség a gazdálkodás szempontjából szomorú, de a vadak számára ezek a területek is búvóhelyet jelentenek, ugyanúgy, mint az erre gyakori mély vízmosások.

– Milyen a vidék természetes növényvilága?

– Alapvetően a szomszédos területekhez hasonló. Többnyire akác-, cser-, gyertyán- és tölgyerdők borítják, de fenyvesek és borókások is színesítik a tájat. Sok a bogysó növény, a szeder, a csipkebogyó, a kökény. Tél végén a fák tövében hóvirág, később ibolya nyílik, és fellelhető a nevezetes tavaszi hérics is, nyár elején pedig a látványos bíboros kosbor.

– Milyen nagyvadak élnek ezen a területen, és mennyien lehetnek?

– Jellemző a gímszarvas, vaddisznó, az őz, és egy éve megjelent a dámvad is. Valószínűleg Acsa környékéről érkezett, de Vilmos szerint Szlovákia felől is jöhetett. Összeségében úgy 3–400 nagyvad él ezekben az erdőkben.

– A szomszédos területen muflonnal is lehet találkozni. Hozzátok nem jönnek át?

– Mi nemigen találkozunk muflonnal. Vilmos úgy huszonöt éve látott kettőt, valószínűleg északról, erre kalandozni –, de ez az állat nagyon tiszteli, vagy inkább utálja az ember által épített műtárgyakat. Ha aszfaltúttal, vasúttal találkozik, azt falnak tekinti, szinte soha nem lép át rajtuk, így nemigen számítunk újabb látogatásukra.

– Gyanítom, hogy a vadállomány helyben tartása, ellátása folyamatos munkát igényel.

– Ez pontosan így van. A napi feladatok ellátása mellett körülbelül 80–100 hektár vadföldet gondozunk, hogy a vadak itt és ne a gazdák földjein keressenek táplálékot, és úgy 150–200 tonna

takarmányt hordunk ki évente az etetőkhöz.

– Előfordult már orrvadászat a területen?

– Sajnos néhány esetben igen, és ennek a legkegyetlenebb formájával, a hurkos csapdával is találkozunk. Ez a belekerült állat hosszú szenvedését, végül kihalását okozza. Az utóbbi időben azonban, új módszereket alkalmazva, már sikeresen tudunk fellépni a jelenség ellen.

– A nagyvadakon kívül milyen állatokkal találkozhatunk még felétek?

– Jellemző apróvad a nyúl és a fácán és a korlátozottan vadászható erdei szalonka is. A róka és a borz

Szalonka

Mosómedvék

mellett egyre gyakoribb az aranyakád, és – a közhiedelemmel ellentétben – a patakotól távolabb is élnek mosómedvék. Velük azonban csak ritkán lehet találkozni, éppúgy, mint az itt élő vadmacskákkal. Ez utóbbiak között nagyon szép példányok vannak – mondja Raksányi Vilmos.

– A hangos szárnysuhogással repkedő hollócsapatok is állandó lakói a területnek?

– Igen, már szép számmal fészkelnek a számukra kedvező helyeken, de sok a ragadozó madár is: héjja, karvaly, egerészölyv, sólyom. Ezek megkülönböztetése messziről, még a vadászok számára sem könnyű feladat. Többesük egyébként védeltséget élvez. Búbosbanka és szalakóta is fellelhető a területen, de velük az utóbbi

Fotók: archív

Erdei szalonka

"A víz és a szél játéka"

Az itteni erdős hegyoldalak mely, zegzúgos vízmosások tagolják. Ezekben ember soha nem jár, jónéhány a 20 méteres mélységet is eléri. Az időszakosan lezúduló nagy mennyiségű esővíz folyamatosan alakítja ezeket az árkokat. A puha, agyagos talajból a víz a szegélyező fák gyökereit gyakran kimossa, ezek aztán, ha erősebb szél érzéki a patakmedrekbe, árkokba dőlnek. Egy idő után a gazdag aljnövényzet körülöleli, a futónövények pedig körülfontják a kidőlt fákat. Aki erre téved, festői szépségű, változatos erdei tájban gyönyörködhet.

időben már csak nagyon ritkán lehet találkozni. – Végül mint vadászokat kérdezték benneteket; milyen különleges zsákmányokról tudtok beszámolni?

– Nem a magam zsákmányairól beszélnek – mondja Zoltán – hanem egy vadászvendégünkről, akinek 2007-ben nálunk ejtett, 11 kg-os, aranyérmes gimagancsa minden idők legnagyobb Nógrád megyei trófeája lett. Erre azóta is nagyon büszkék vagyunk.

– En sem a magaméről mesélnék, hanem egy „erdőlakóról” – veszi át a szót Vilmos. – Idén, nyár elején történt, hogy a távolban, a Kilián kövecses alján egy rókát pillantottam meg, ami valami nagy sárgás dolgot cipelt, és ez a dolog mintha meg-megcsillant volna a napfényben. Kíváncsi voltam, mi lehet az, és főlegmelve a

Fotó: archív

Nagy Zoltán vendégük aranyérmes bikájával

messzelőt, döböntően láttam, hogy a róka egy jó másfél kilós pontnyal birkózik – láthatóan jó esélyekkel.

– Hogy került a hal a partra?

– A ponty ívási időszakban a sekély vizet keresi, beúszhat a patakorkolatba is, hogy itt rakja le petéit. Ilyenkor jóval óvatlanabb. Ezt használhatta ki az arra vadászó róka, így tehetett szert a különleges, valójában inkább halzsákmányra.

Fodor Attila

Fotó: Fodor Attila

Bíboros kosbor

Tavaszi hérics

Vadmacska téli vadászata

János bácsi unokáival

Fotók: archív